

Ірландія пропонує дуже низьку ставку податку). Це спонукало до нижчого корпоративного податку, що призводить до більш високих форм інших податків.

Загалом наявні дані свідчать про те, що спрощення та здешевлення торгівлі справді підвищує економічну ефективність. Цей результат є важливим, тому що він показує, що торгівля приносить прибуток. Але, звісно, ефективність – не єдина важлива думка. Як ми побачили, вигода від торгівлі, як правило, не розподіляється між усіма порівну.

Список використаних джерел:

1. Beyond 20/20 WDS. *UNCTADstat*. URL: <https://unctadstat.unctad.org/wds/ReportFolders/reportFolders.aspx>
2. Вплив глобалізації на економічну нерівність та бідність. *Education and Science*. URL: http://www.rusnauka.com/13_NPT_2008/Economics/31863.doc.htm
3. World Report 2021: Rights Trends in Bangladesh. *Human Rights Watch*. URL: <https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/bangladesh>
4. Neate R. Amazon paid no corporation tax. *the Guardian*. URL: <https://www.theguardian.com/technology/2021/may/04/amazon-sales-income-europe-corporation-tax-luxembourg>

Сорокотяга М.С., здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії*
Державний біотехнологічний університет, Україна

Економічний розвиток аграрних підприємств на засадах диверсифікації

У сучасних умовах господарювання диверсифікація охоплює всі галузі економіки, незалежно від стану їх розвитку, проте її напрямки залежать від кожного суб'єкта господарювання зокрема. Якщо його діяльність досягає того рівня, на якому розширення в обраному виді виробництва вже неможливе, то виходом із цього становища є проникнення в інші економічні сфери, тобто диверсифікація.

Диверсифікацію в аграрному секторі економіки застосовують з метою: зменшення ризиків, збільшення виручки підприємства, розширення номенклатури продукції, забезпечення більшої стабільності результатів та уникнення коливань в одержанні прибутку, освоєння нових виробництв, тощо. Шеленко Д. І. наголошує: "У зв'язку зі зміною кон'юнктури ринку в перехідний період економіки, аграрні підприємства тяжіють до організації виробничої діяльності на засадах диверсифікації з метою отримання додаткового доходу" [1, с.143]. Зоренко О.В. у своїх дослідженнях підкреслює, що диверсифікація виробництва у сфері агропромислового комплексу – це розширення номенклатури й асортименту, зміна виду продукції, що виробляється підприємством, освоєння нових видів виробництва для підвищення ефективності

* Науковий керівник – О.М. Таран, канд. екон. наук, доцент

виробництва, отримання економічної вигоди, запобігання банкрутства з урахуванням екологічних та соціальних потреб населення [2, 144–147].

З метою зменшення величини ризику діяльності аграрних формувань та підвищення їх фінансової стійкості необхідно раціонально поєднувати ступінь спеціалізації та диверсифікації, а товаровиробникам доцільно організувати виробництво такої продукції, робіт, послуг оплата яких при їх реалізації буде обов'язково проводитись лише грошовими коштами. З метою забезпечення повної платіжної готовності товарообмінні операції повинні бути зведені до мінімуму.

Передумовами диверсифікації підприємств аграрного виробництва є: удосконалення системи державного регулювання АПК; удосконалення організації праці та підвищення кваліфікації керівників та робітничих професій; впровадження прогресивних технологій, механізації, комп'ютеризації агропромислового виробництва; організація раціонального поєднання інноваційної політики із застосуванням інвестицій; детальний аналіз фінансово-економічної характеристики сільськогосподарського підприємства; ефективний розвиток соціальної інфраструктури; інтеграція переробних підприємств [3].

Диверсифікація діяльності сільськогосподарських підприємств відрізняється цілою низкою особливостей, зумовлених специфікою аграрного виробництва, і передбачає об'єднання основного виробництва сільськогосподарської продукції з переробкою, торгівлею, обслуговуванням, впровадженням товарів-новинок, товарів-замінників, а також освоєння нових сегментів ринку.

Розвиток диверсифікації діяльності аграрної сфери обумовлений такими причинами: необхідність виживання в умовах нестабільної ринкової економіки та кризових умовах, за рахунок збільшення видів підприємницької діяльності, які здатні утворити синергічний ефект, що дозволить забезпечити економічну стійкість підприємства; можливість підвищення зайнятості населення та збільшення робочих місць у сільськогосподарській сфері, що дасть можливість отримання стабільних сімейних доходів в умовах сезонності та традиційних сільськогосподарських робіт; повне використання ресурсів.

Основними напрямками диверсифікації діяльності для аграрних підприємств може бути перехід на виробництво екологічно-чистої продукції або рідкісної продукції сільського господарства: квітникарство, декоративне та репродуктивне садівництво, розведення декоративних видів тварин та птахів, вирощування лікарських трав, виготовлення спецій, агротуризм та інше. Таким чином господарства, забезпечуючи товарне виробництво, мають змогу підкорити нові або неосвоєні ніші ринку.

Агротуризм розглядається як невід'ємна складова розвитку сільської економіки, яка може компенсувати зниження доходів сільського населення. Він зможе допомогти вирішити таке питання, як зайнятість населення, створюючи додаткові робочі місця як для місцевих жителів, так і для мешканців інших територій; може бути вагомим фактором залучення іноземців, які бажають вивчати наші національні традиції, а отже і залучення додаткових інвестицій.

Слід відзначити, що для впровадження диверсифікаційних процесів потрібна належна підтримка з боку держави, особливо це стосується розвитку малого бізнесу, належне нормативно-правове регулювання, виважена державна політика, фінансова та інформаційна підтримка. Передусім вона повинна стосуватися забезпечення сільськогосподарських підприємств доступним та дешевим кредитуванням, навчання та інформування власників господарств щодо сучасних можливостей їх діяльності та вимог до якості продукції, технології виробництва, ринків збуту тощо [4].

Список використаних джерел:

1. Шеленко Д.І Сільськогосподарські підприємства Івано-Франківського Прикарпаття після реформи. Івано-Франківськ : Видавничо-дизайнерський відділ ЦІТ, 2007. 180 с.; 2. Зоренко О.В. Диверсифікація аграрного підприємства: сутність, напрями, види. *Вісник Дніпропетровського державного аграрного університету*. 2005. № 1. С. 144–147; 3. Томілін О.О. Диверсифікація аграрних підприємств як дієва стратегічна орієнтація в агропромисловій сфері. *Збірник наукових праць ВНАУ. Серія «Економічні науки»*. 2012. №3 (69). С. 205-211; 4. Богатова Д.Р. Диверсифікація як чинник конкурентоспроможності аграрного підприємства. *Ефективна економіка*. 2018. №10. Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6624> дата звернення 01.10.2022).

**Філіпчук А.А., Руденко Р.Ф. здобувачі вищої освіти ступеня магістр*
Державний біотехнологічний університет, Україна**

Психологічні особливості управлінської діяльності

Соціальне управління є однією з найскладніших галузей людської діяльності, в якій виявляються персоніфіковані відносини між людьми, об'єднаними трудовим процесом. Сучасне соціальне управління являє собою як управління людьми, так і управління діловою інформацією, технологічними процесами. Необхідність управлінської діяльності зумовлюють такі чинники:

1) управлінська діяльність – цілеспрямований процес вияву активності людини відповідно до потреб суспільства;

2) управлінська підсистема представлена спільною діяльністю великої групи ієрархічно пов'язаних керівників, залучених до суспільних процесів на підставі соціокультурної та етнопсихологічної специфіки;

3) у процесі управління відбувається перетворення актів індивідуальної діяльності в цілісну спільну управлінську діяльність відповідно до правил і норм організації, а також на підставі економічних, технологічних, правових, організаційних і корпоративних вимог.

Важливими чинниками підвищення ефективності управлінської діяльності, за умови їх умілого використання, можуть стати соціально-

* Науковий керівник – О.М Таран, канд.екон.наук, доцент